

ΤΑ 4 ΣΤΟΙΧΕΙΑ, ΓΗ, ΑΕΡΑΣ, ΝΕΡΟ, ΦΩΤΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΕΡΙΟΔΕΙΣ

Σεβ.: Διδ.:, Αδδ.: μου και Αδδ.: μου, θα σας παρουσιάσω σήμερα, την εργασία μου σε λόγο και πνεύμα αντικειμενικό αλλά και υποκειμενικό, για να προκαλέσω την συγγραφή και παρουσίαση και άλλων εργασιών, με στόχο την ανέλιξη του έργου μας.

Η ανάλυση που θα ακολουθήσει δεν έχει σκοπό να εξαντλήσει το Τυπικό της Μύησης, διότι αυτό απαιτεί κυριολεκτικά τόμους αναλύσεων. Θα επικεντρωθεί όμως σε κάποια σημεία στα οποία, συνήθως, δεν δίδεται η δέουσα προσοχή.

Ένα βασικό, και το πιο ενδιαφέρον μέρος των Τεκτονικών εργασιών, αποτελεί η Μύηση ή Εισδοχή του Αμυήτου. Μύηση είναι η αρχή, το ξεκίνημα, το πέρασμα σε κάτι νέο, η είσοδος στο βασίλειο του πνεύματος.

Η Τεκτονική Μύηση σημαίνει πως ο υποψήφιος γεννιέται μέσα στον Τεκτονισμό και κάνει την ίδια αρχή με ένα βρέφος που γεννιέται μέσα στον κόσμο. Στην περίπτωση του βρέφους έχουμε απλά ένα γεγονός, την έλευση στην υλική ζωή. Στην περίπτωση του Τεκτονισμού έχουμε την είσοδο σε μία πνευματική ζωή.

Η προετοιμασία του υποψηφίου, πριν ξεκινήσει η Μύηση, αποσκοπεί στην απαλλαγή και στον καθαρισμό του από τις επιρροές της καθημερινότητας που τον βαρύνουν. Αυτός είναι και ο κυριότερος λόγος της αφαίρεσης των μετάλλων προκειμένου να ξεκινήσει η διαδικασία.

Η Μύηση προϋποθέτει Τελετουργικό, προκειμένου ο υποψήφιος να δει, να ακούσει και να κατανοήσει τη γνώση που θα του προσφερθεί.

Ο Δόκιμος αναπαριστά μία «πλανεμένη Ψυχή», ένα Πνευματικό Σώμα δίχως προσανατολισμό και χαραγμένη πορεία, και βρίσκεται σε κατάσταση αναμονής σε έναν κόσμο σκότους (τον Σκοτεινό Θάλαμο). Η είσοδός του στον Υλικό Κόσμο θα ολοκληρωθεί μέσω της Μύησής του και της ένδυσής του, τελικώς, με Υλικό Σώμα (Περίζωμα).

Ως πρώτη περιοδεία, πρέπει να θεωρηθεί η έξοδός του από τον Σκοτεινό Θάλαμο και η πορεία του στη θύρα του Ναού για να την κρούσει.

Κατά την είσοδό του στον Ναό, ερχόμενος από τον Σκοτεινό Θάλαμο, ο Δόκιμος σκύβει. Αυτό συμβολίζει την διέλευσή του διά της στερεάς καταστάσεως, σκοπός δε είναι να εννοήσει ότι η αληθινή επιστήμη είναι «θυγατέρα της ταπεινοφροσύνης». Το πέρασμα αυτό από την θύρα του Τεκτονικού Ναού ισοδυναμεί συμβολικά με διάβαση από την πύλη του θανάτου.

Άρα ο θάνατος ίσως δεν είναι το τελευταίο ταξίδι του ανθρώπου αλλά το πρώτο, καθώς μετά απ' αυτόν έρχεται η αναγέννηση και η σωτηρία.

Μετά τις πρώτες διαβεβαιώσεις προς τον Σεβ.: Διδ.:, ο Μυούμενος υποβάλλεται στην Δοκιμασία της Γης, το πρώτο αλληγορικό στοιχείο που καλείται να μελετήσει.

Η Γη, μάς είναι τόσο γνωστή, όσο και άγνωστη. Είναι τόσο γνωστή, επειδή την βλέπουμε γύρω μας, την έχουμε περπατήσει, έχουμε νιώσει τα φύλλα και το χώμα στα χέρια μας και φυσικά έχουμε μεγαλώσει πάνω της.

Είναι όμως και άγνωστη επειδή δεν γνωρίζουμε το γιατί αλλά και το πώς φτιάχτηκε.

Η γη μπορεί να είναι υγρή σαν λάσπη αλλά και ξερή σαν πέτρα, ζεστή σαν πυρωμένο μέταλλο αλλά και κρύα σαν μάρμαρο μέσα στον χειμώνα.

Πολλές θρησκείες και μυθολογίες έχουν μια κεντρική θέση για το στοιχείο Γη και για ό,τι συμβολίζει. Είναι η Μεγάλη Μητέρα, η τροφός, η μήτρα που γεννάει, σύμβολο σταθερότητας και συντήρησης της ζωής.

Στον Ησίοδο βλέπουμε ότι μετά το χάος ο Θεός έπλασε τη Γαία. Ως θεότητα, στην ελληνική θρησκεία θεωρείται ανώτερη από τις υπόλοιπες θηλυκές θεότητες. Ο Αισχύλος στις «Ευμενίδες» πρώτα επικαλείται τη Γαία και μετά τη Θέμιδα. Αργότερα, η Γαία αντικαθίσταται από την Δήμητρα. Ο Όμηρος δοξάζει τη Γαία, λέγοντας ότι είναι εκείνη που χαρίζει, αλλά και που αφαιρεί τη ζωή.

Βλέπουμε στους μύθους τον ήρωα που για να μπει στον κόσμο των αθανάτων θα πρέπει να περάσει κάποιες δοκιμασίες. Μια μεγάλη δοκιμασία είναι να κατέβει στον Άδη, στα έγκατα της Γης. Αυτή η κάθοδος συμβολίζει το να φθάσει ο άνθρωπος στη σπονδυλική στήλη της ύπαρξής του, στο πιο σκοτεινό ή μυστηριώδες μέρος του. Αν περάσει αυτή τη δοκιμασία τότε σημαίνει ότι κατανόησε το μάθημα, είδε πίσω από τις μορφές, νίκησε τα σκοτάδια και τους περιορισμούς.

Πριν ξεκινήσουν οι περιοδείες μέσα στον Ναό, ο Δόκιμος καλείται να ομώσει την διαβεβαίωση του Κυπέλλου των Σπονδών.

Το κύπελλο της Γνώσεως έχει δροσερό και ευχάριστο υγρό περιεχόμενο. Ξαφνικά, αυτό γίνεται πικρό, πολύ πικρό... Στην συνέχεια το περιεχόμενο μετουσιώνεται και επανέρχεται η αρχική γλυκύτητα. Η εναλλαγή αυτή προσομοιάζει με την ζωή του Μυσούμενου.

Η στάση του απέναντι στη ζωή, όπως και των περισσότερων ανθρώπων είναι αδιάφορη. Οι καλές και αγαθές προθέσεις του συχνά υποτιμώνται. Τον συκοφαντούν, τον καταδιώκουν, τον εγκαταλείπουν, τον περιφρονούν... Πικρία τον διαποτίζει... Αντί να αποθαρρυνθεί, αποφασίζει να στραγγίξει και την τελευταία σταγόνα του Κυπέλλου. Τότε, αυτό το πικρό ποτό που τον καίει, γίνεται φίλτρο δυναμωτικό. Ο Δόκιμος πίνει το νερό της Λήθης, της Συγχώρησης και της Ανοχής. Αφήνει πίσω τις προσβολές, δεν αισθάνεται θλίψη, ανακτά την νηφαλιότητα του πνεύματός του. Είναι ελεύθερος να προχωρήσει στις περιοδείες που θα ολοκληρώσουν την μύσή του.

Η αναζήτηση της Αλήθειας είναι μια δύσκολη τέχνη, αδιανόητη και παρεξηγήσιμη για όσους δεν την γνωρίζουν. Είναι μια υπόσχεση πως θα κρατήσουμε τα μυστικά μας σε τόπο ιερό και μυστικό μέσα στην καρδιά μας.

Και εδώ ξεκινούν οι περιοδείες μέσα στην Στοά, το περπάτημα γύρω από ένα κεντρικό σημείο, τον Βωμό, κατ' απομίμηση της περιφοράς του Ήλιου, όπως φαίνεται από την Γη, και όπου, σταδιακά, με τα κτυπήματα στους ώμους των Εποπτών, αφυπνίζεται ο Υλικός Κόσμος και ο Κόσμος των επιθυμιών.

Ο Pike γράφει ότι οι περιοδείες συμβολίζουν την πρόοδο του πολιτισμού της ανθρωπότητας, ο οποίος άρχισε από την Ανατολή και διά της Μεσογείου ήλθε στην Δύση ακολουθώντας την πορεία του Ηλίου, ο δε Αδ.: Haywood συμπεραίνει ότι οι περιοδείες αποτελούν προσπάθεια αρμονικής εργασίας με τους νόμους της φύσεως και μας δίνουν το μυστικό της ανθρωπίνης προσπάθειας.

Οι περιοδείες συμβολίζουν την ταραγμένη και γεμάτη εμπόδια ζωή μας, και ξεκινούν από το κέντρο της απόστασης των δύο Σηλών. Πραγματοποιείται ο κύκλος της Στοάς, που αντιστοιχεί στο Σύμπαν και ολοκληρώνεται κάθε φορά ανάμεσα πάλι στις δύο Στήλες, που συμβολίζουν τα δύο Ηλιοστάσια αλλά και τις δύο αντίθετες Δυνάμεις.

Μητικές περιοδείες συναντάμε και στα Αρχαία Μυστήρια όπου συμβολίζονταν οι περιστροφές του Ήλιου και της Σελήνης γύρω από την Γη.

Στην πρώτη περιοδεία ο Δόκιμος ξεκινά από την Δύση και μέσω του Βορρά και της Ανατολής επιστρέφει στη Δύση, που συμβολίζει την αντικειμενική πραγματικότητα, τον αισθητό κόσμο.

Ο δρόμος είναι επίπονος. Πορεύεται τυφλά, και σταδιακά ασκείται συνδυάζοντας τις εντυπώσεις ώστε να αναπτύξει την έλλογη κριτική του ικανότητα. Τα βήματα είναι δειλά, σκοντάφτει πάνω στα εμπόδια τα οποία δεν θα μπορούσε να υπερβεί χωρίς την βοήθεια του φωτισμένου οδηγού του, του Δοκιμαστή.

Τα εμπόδια που συναντά στην πορεία του ο Μυσούμενος, συμβολίζουν την δραματικότερη εποχή της ανθρωπίνης Ψυχής, που ο Δόκιμος πρέπει να ξεπεράσει. Είναι η στιγμή που η ανθρωπίνη Ψυχή, χωρίς τον Ορθό Λόγο, αντιμετωπίζει τα στοιχεία του φυσικού περιβάλλοντος για να μπορέσει να προσαρμοστεί σ' αυτό και να εξελιχθεί.

Η περιοδεία αυτή συμβολίζει την κατάσταση του πρωτόγονου ανθρώπου και την ανθρωπίνη ζωή, παριστά την παιδική ηλικία του πνεύματος. Τα πάθη, την σύγκρουση των συμφερόντων, τα εμπόδια που πολλαπλασιάζονται σε κάθε μας βήμα, τους αντιπάλους που είναι πάντοτε πρόθυμοι να μας βλάψουν. Όλα αυτά συμβολίζονται από τον ορυμαγδό που ακούγεται γύρω.

Στην πορεία του αυτή συγκρατείται από ένα χέρι σταθερό, προστατευτικό, καθοδηγητικό.

Έρχεται στον Β' Επόπτη, ο οποίος αντιπροσωπεύει την Υλική Φύση, και κρούει τρεις φορές τον ώμο του. Είναι και η πρώτη φορά που εφαρμόζεται στην πράξη η κρούση του βαθμού. Η κρούση αυτή συμβολίζει την ειλικρίνεια, αρετή που χρειάζεται ο Δόκιμος στην αναζήτηση της Αλήθειας. Η διαβεβαίωση που δέχεται ο Β' Επόπτης ότι ο αμύητος είναι ελεύθερος και χρηστοήθης και η άδεια που του δίνει να διέλθει είναι ένας συμβολικός καθαρισμός του Μυουμένου με το στοιχείο «αέρας».

Ο Αέρας, που το θρόισμά του ακούγεται, συμβολίζει την κατάσταση της ουσίας της Φύσης που έφτασε κατά την εξέλιξή μας.

Ο αέρας βρίσκεται παντού γύρω μας, αλλά και μέσα μας, μέσω της λειτουργίας της αναπνοής, η οποία έχει γίνει πια ακούσια, ξεχνώντας τη μεγάλη και ζωτική σημασία που έχει για τη ζωή μας.

Ο Αέρας μας απαλλάσσει από την σκόνη της κοινωνίας, την σκόνη την λερωμένη από τις φιλοδοξίες, την αρχομανία, την εχθρότητα... Είναι απαραίτητος για την πλήρη Κάθαρση και μας δροσίζει με την ελαφρότητά του. Δεν μπορούμε όμως να τον πιάσουμε, βρίσκεται παντού γύρω μας, αλλά δεν μπορούμε να τον δούμε.

Ο αέρας συμβολίζει την ορμή, την ώθηση, την τόλμη. Είναι αυτός που μπορεί να εμποδίσει ή να επιταχύνει την πορεία κάποιου, γι' αυτό οι αρχαίοι λαοί έκαναν θυσίες σε θεότητες του ανέμου πριν από τα ταξίδια τους.

Ο αέρας εθεωρείτο από τους αρχαίους φιλοσόφους ότι αποτελεί το πρωταρχικό ή τουλάχιστον ένα από τα κυριότερα κοσμογονικά στοιχεία, θεωρία που πρώτος υποστήριξε ο Φερεκύδης.

Ο Αναξιμένης πρόσβευε πως η κύρια αρχή του κόσμου είναι ο Αέρας. Αντιλαμβάνεται δε τον κόσμο ως ζωντανό Ον, το οποίο αναπνέει και εξηγούσε τη δομή του σύμπαντος με βάση τους βαθμούς πυκνότητας του αέρα. Έτσι, κατά τον φυσικό φιλόσοφο, ο Αήρ όταν αραιώνεται πολύ γίνεται πυρ και όταν συμπυκνώνεται έχουμε πρώτα τον άνεμο, τον φυσικό αέρα, έπειτα τα σύννεφα και στη συνέχεια το νερό, τη γη και τους βράχους.

Για όλους τους σοφούς στην αρχαιότητα, ο Αέρας ήταν το σύμβολο της Ψυχικής Δύναμης. Το στοιχείο του Αέρα ως δύναμη της φύσης ανέκαθεν επιδρούσε και επιδρά στο ψυχολογικό επίπεδο, στον κόσμο της ψυχής, γι' αυτό συσχετίζεται με τα συναισθήματα, είναι ίδιας φύσης, μια συνεχόμενη μεταβαλλόμενη κινητικότητα της σφαίρας των συναισθημάτων.

Συνειδητοποιούμε, λοιπόν, ότι το βασικό χαρακτηριστικό αυτού του τόσο ιδιαίτερου στοιχείου είναι ότι είναι πάντα ζωντανό. Πηγαίνει και έρχεται φέροντας τη Ζωή σε όλες τις γωνίες από άκρη σ' άκρη σε όλο το σύμπαν, μεταφέροντας μια ιδιαίτερη ουσία, απαραίτητη για τη Ζωή, την «Πνοή», αυτή που δίνει τη ζωή.

Στην δεύτερη περιοδεία, ο Δόκιμος αναγκάζεται να παλέψει για να χαλιναγωγήσει τον χαρακτήρα του και να μην παρασύρεται, χωρίς έλεγχο, από τις γνώμες των άλλων. Να παλέψει για να λυτρωθεί από την τυραννία που δημιουργούν οι ροπές προς τα ελαττώματα.

Τώρα προχωρά με περίσκεψη, έχοντας την εμπειρία από την πρώτη περιοδεία, είναι πιο συγκροτημένος, διστακτικός, κάποιες φορές σταματά, άλλες φορές η πορεία του είναι γοργή. Του λείπει η αυτοπεποίθηση.

Η περιοδεία αυτή παριστά την εφηβική ηλικία του ανθρώπου.

Έρχεται τώρα στον Α' Επόπτη, που αντιπροσωπεύει την Ψυχή.

Για να εμψυχωθεί, υποβάλλεται στην Κάθαρση διά του Ύδατος, την ηθική και πνευματική κάθαρση από τα Πάθη και τις αντιφατικές αντιλήψεις, γιατί το νερό συμβολίζει το πρωταρχικό χάος μέσα στο οποίο όλες οι δυνατότητες είναι συγκεχυμένες.

Στην περιοδεία αυτή δεν υπάρχουν τα εμπόδια της πρώτης. Τα εμπόδια εδώ είναι λιγότερα και οι θόρυβοι μικρότεροι, γιατί συμβολικά ο Δόκιμος ξεπέρασε τα πάθη και τις αδυναμίες του και άρχισε προοδευτικά να αναπτύσσει μέσα του τις αρχές της Αρετής και της Ηθικής. Αυτό το πέτυχε από την μάχη του με το περιβάλλον που συμβολίζεται με την κλαγγή των όπλων που συνοδεύει τα βήματά του.

Το νερό, σύμβολο της υλικής κατάστασης του ανθρώπου, χρησιμοποιήθηκε από όλα τα Αρχαία Μυστήρια για τον καθαρισμό του σώματος πριν από την μύηση. Στα Ελευσίνια Μυστήρια, λέγεται πως υπήρχε Τελετουργικό για καθάρισμα του σώματος με το νερό της θάλασσας ή του Ιλισού ποταμού, και αυτό συμβόλιζε την Ηθική Κάθαρση.

Στα Μεγάλα Διονυσιακά Μυστήρια, κατά τον Αδ.: Άλμπερτ Μακεύ, οι Δόκιμοι, πριν μπουν στον Ναό έπρεπε να καθαρθούν με το Νερό, την Φωτιά και τον Αέρα. Οι Ορφικοί, μια νύχτα πριν την μύηση, λούζονταν και αλείφονταν με άργιλο ή πίτουρα και ντύνονταν με δέρματα.

Σύμφωνα με τον Θαλή η ρίζα του Σύμπαντος είναι το Ύδωρ, η Πρωταρχική Άβυσσος, είναι ο Χώρος γεμάτος με Ύδωρ, που αντιστοιχεί στον Πρωταρχικό Ωκεανό της Ζωής. Απ' αυτόν τον Ωκεανό, απ' αυτή την υπόσταση, θα προέλθει η Ζωή.

Το Νερό λοιπόν για τον Θαλή, είναι παντού, έχει την ιδιότητα να διεισδύει στα πάντα και επομένως μέσα σε κάθε μόριο ύλης υπάρχει ζωή. Αναφέρεται επίσης και στους κύκλους του νερού. Για το πώς δηλαδή η κυκλική διαδικασία του νερού γονιμοποιεί τη φύση στα διάφορα επίπεδά της: στη γη, σε υγρή κατάσταση είναι το νερό που βλέπουμε, στον αέρα γονιμοποιεί όλο τον ατμοσφαιρικό χώρο και τέλος όταν αυτή η υγρασία πηγαίνει ψηλότερα, τότε καίγεται, διεισδύει δηλαδή μέσα στη φωτιά και ξαναπέφτει πάλι σαν βροχή.

Η Κάθαρση με το Νερό και η ανάδυση σ' έναν νέο κόσμο ως απαρχή μιας νέας πορείας, πέρασε και στις θρησκείες με το Βάπτισμα. Οι Ινδουιστές βάπτιζαν τους πιστούς στον ποταμό Γάγγη, οι Αιγύπτιοι στον Νείλο και ο Ιωάννης ο Βαπτιστής στον Ιορδάνη.

Σε παλιό τυπικό της Στοάς Φοίνιξ Κερκύρας του 1871, η οποία είναι η πρώτη Στοά που λειτούργησε στην Ελλάδα, διαβάζουμε: «Η τριπλή αυτή πλύσις συμβολίζει την κάθαρση της Ψυχής».

Οι μύθοι των κατακλυσμών αποδεικνύουν επίσης, την πεποίθηση των ανθρώπων ότι το νερό εκτός από καθαρτήριο είναι και τιμωρός (πλημμύρες, καταστροφές). Ο κατακλυσμός αντιπροσωπεύει την καταστροφή του παλαιού κόσμου, του διεφθαρμένου, και την δημιουργία ενός νέου, ηθικού, καθώς ο παλιός παύει να υπάρχει και δεν έχει την ευκαιρία να γίνει χειρότερος.

Αν η στερεή γη είναι σύμβολο της σταθερής βάσης, το νερό είναι σύμβολο της ζωτικότητας. Είναι η ζωή του σώματος και είναι επίσης το πρότυπο της πνευματικής γης. Όταν τα νερά τρέχουν οριζόντια, πάνω στη γη, παράλληλα με το έδαφος, είναι σωματική ζωή. Όταν τα νερά πέφτουν κατακόρυφα όπως η βροχή, είναι το πνεύμα που κατεβαίνει και ζωογονεί το σωματικό κέλυφος.

Το ταξίδι προς την Ανατολή και το Φως είναι δύσκολο. Για να φτάσει στον στόχο, χρειάζονται υπομονή, επιμονή, προσοχή και κουράγιο.

Η τρίτη περιοδεία συμβολίζει την ώριμη ηλικία. Σ' αυτήν την ηλικία ο άνθρωπος πλέκει στεφάνια στην Αρετή και στεφανώνει το Αγαθό και το Ενάρετο. Έχουν αναπτυχθεί πλήρως τα αισθησιακά του όργανα και δεν υπάρχουν πλέον εμπόδια, ώστε να εκδηλωθεί ο λόγος και να του αποκαλυφθεί το Φως. Η περιοδεία αυτή οδηγεί τον Δόκιμο στο τέρμα των προσπαθειών του που είναι η γαλήνη και η ανταμοιβή του για τον αγώνα του ενάντια στα εμπόδια με τα οποία πάλεψε για να φτάσει στο επίπεδο του ανθρώπου που είναι άξιος να γίνει Τέκτων.

Θέλει να ατενίσει την Αλήθεια που κρύβεται μέσα του.

Στην περιοδεία αυτή δεν υπάρχουν εμπόδια ή θόρυβοι από κλαγγή ξιφών, ο Δόκιμος προχωρά με βήμα σταθερό, έγινε Κύριος της Ηθικής και των Αρετών που πρέπει να έχει ο άνθρωπος για να βαδίζει στον δρόμο της τελειότητας. Κανένας θόρυβος δεν διατάραξε την πορεία του.

Υποβάλλεται στην δοκιμασία των Φλογών.

Η ζωηρή φλόγα που αγγίζει το χέρι του Μουσμένου, οδηγεί τον Τέκτονα σε κάθε τι ευγενικό και ωραίο. Η ατομικότητα, περνώντας μέσα από τις φλόγες απέκτησε την ευθυκρισία και την ικανότητα να ατενίζει το Τεκτονικό Φως, γιατί κατόρθωσε να φτάσει στην κεντρική εστία της Γνώσης.

Η Κάθαρση με την Φωτιά είναι εξίσου σημαντική με αυτήν του Ύδατος, γι' αυτό και ο Δόκιμος, κατά την περιοδεία αυτή εξαγνίζεται τρεις φορές από την φλόγα του Βωμού.

Κατά τον Ηράκλειτο, η Φωτιά μετατρέπεται σε κοσμοποιό δύναμη η οποία αποτελεί τον Νου του Κόσμου.

Με λίγα λόγια, η Φωτιά κατά την ώρα της Μύσεως είναι αγάπη είναι και φώτιση και ακτινοβολία που διαχέει τον Δόκιμο όταν περνά το χέρι του από πάνω της.

Η Φωτιά είναι το δραστικό στοιχείο, η αρχή της εμπυχώσεως, το άρρεν, σε αντίθεση προς το Ύδωρ που είναι το παθητικό στοιχείο, το θήλυ.

Η Φωτιά διαφωτίζει με την φλόγα της και μεταμορφώνει όλα τα πράγματα.

Ο συμβολισμός της φωτιάς υπάρχει σε όλες τις πολιτιστικές και θρησκευτικές παραδόσεις παγκοσμίως, όπου συχνά συνδέεται με θεότητες ή υπερφυσικά όντα.

Πάρα πολλοί ήταν και οι φιλόσοφοι που ασχολήθηκαν με αυτό το στοιχείο, από τους προσωκρατικούς, με τον Ηράκλειτο και τον Πυθαγόρα, στον Πλάτωνα που την συνδέει με την αθανασία της ψυχής, στον Αριστοτέλη και στους Στωικούς όπου βλέπουμε ότι το Πυρ είναι συνδεδεμένο με την αρχή του κόσμου, την πρώτη αιτία.

Αναφορές σε στοιχειακά πνεύματα της φωτιάς βλέπουμε σε πολλές παραδόσεις καθώς και στην Αλχημεία όπου η φωτιά παίζει βασικό ρόλο.

Το στοιχείο φωτιά αντιπροσωπεύει τη μεταμόρφωση, την ανανέωση και τον εξαγνισμό. Η φωτιά έχει τη δύναμη να καταστρέφει και να δημιουργεί και η φλόγα της έχει χρησιμοποιηθεί ως πηγή φωτός, ζεστασιάς και μετάλλαξης των όντων.

Στη φιλοσοφία του Ηράκλειτου, βλέπουμε πως όλα ξεκίνησαν από τη φωτιά και θα καταλήξουν στη φωτιά. Για τον Ηράκλειτο η φωτιά είναι σύμβολο της αλλαγής, και η σταθερότητα βασίζεται στην αλλαγή. Όλα κινούνται και το μόνο που είναι σταθερό είναι η φωτιά, που δεν είναι η εκδηλωμένη φλόγα αλλά αυτή απ' όπου πηγάζουν τα πάντα. Η φωτιά μετατρέπει τα πράγματα από μία κατάσταση στην άλλη, τα ανανεώνει, τα μεταμορφώνει.

Όπως ο φοίνικας ανανεώνεται μέσα από τις στάχτες του, έτσι και τα πράγματα αναγεννιούνται αιώνια μέσα από τη φωτιά.

Ο Σεβ.: Διδ.: αναγγέλλει στον Δόκιμο ότι με τις Φλόγες που πέρασε, τελείωσαν οι δοκιμασίες του και εύχεται οι φλόγες αυτές να θερμάνουν στην καρδιά του την αγάπη για τον πλησίον, αγάπη που πρέπει να είναι το κίνητρο κάθε λόγου και έργου του πραγματικού Τέκτονος.

Από την ένωση του Ύδατος και της Φωτιάς θα γεννηθεί ο Μυημένος ο οποίος σε λίγο θα προσέλθει στην Ανατολή για να δώσει την υπόσχεση και να διδαχθεί ότι η Τεκτονική Τέχνη είναι μία προοδευτική Επιστήμη. Πρέπει όμως να γνωρίζει τον βηματισμό, αυτόν που θα του διδάξει ο Α' Επόπτης.

Τα βήματα είναι τρία. Το πρώτο βήμα είναι μικρό, το δεύτερο μεγαλύτερο και το τελευταίο ακόμη μεγαλύτερο υποδεικνύοντας ότι τα βήματά του στην Τεκτονική Τέχνη είναι στην αρχή μικρά αλλά με το πέρασμα του χρόνου θα γίνονται μεγαλύτερα, υπό την προϋπόθεση ότι κατεύθυνσή του είναι η Ανατολή.

Τα πόδια του Μαθητού που βρίσκεται «εν τάξει» σχηματίζουν Γνώμονα. Ο Γνώμων, πυθαγόρειο σύμβολο της Παθητικότητας, συμβολίζει την ακατέργαστη ύλη η οποία προετοιμάζεται προς λάξευση, όπως ο νεομύητος Μαθητής.

Διδάσκεται πλέον το πρώτο κανονικό βήμα, το οποίο στην μορφή της ορθής γωνίας φανερώνει ότι η Μύησή του είναι σταθμός και απαρχή του δεσμού του με την Αδελφότητα.

Η Κάθαρση που συντελείται συμβολικά κατά τις περιοδείες, εξαγνίζει τον Δόκιμο πριν γίνει Μύστης, γιατί Μύστης χωρίς να έχει υποστεί κάθαρση, δεν νοείται.

Οι τρεις καθαρμοί με τον Αέρα, το Ύδωρ και τις Φλόγες πρέπει να συνδεθούν και να συσχετισθούν με την δοκιμασία της Γης. Ο Μυούμενος δοκιμάστηκε και καθάρθηκε με τα τέσσερα στοιχεία από τα οποία αποτελείται και ο άνθρωπος, σύμφωνα με τις αποκρυφιστικές αντιλήψεις.

Δεν πρέπει να εννοηθούν αυτά τα τέσσερα Στοιχεία ως φυσική γη, φυσικό νερό ή φυσική φωτιά, αλλά ως ομάδες πολύ μεγαλύτερες ή καλύτερα ολόκληροι κόσμοι, οι οποίοι εξωτερικά συμβολίζονται με τα

τέσσερα στοιχεία που περιγράψαμε, που περιλαμβάνουν και αναφέρονται στις τέσσερις μορφές ή καταστάσεις της Ύλης, στο γήινο φυσικό επίπεδο, στο ενεργειακό, στο ψυχικό και στο νοητικό.

Τα τέσσερα αυτά έχουν ήδη εκδηλωθεί, υπάρχει όμως και το πέμπτο, αυτό που λέγεται Αιθέρας και η Εσωτερική Φιλοσοφία θεωρεί ως ουσία που ακόμη δεν γνωρίζουμε. Ο αιθέρας, ως πέμπτη ουσία, ονομάστηκε αργότερα πεμπτουσία.

Για να αντιληφθούμε αυτά τα Στοιχεία πρέπει ο νους να απελευθερωθεί από τον κόσμο τον αισθητό και από μια ανθρωπομορφική διάσταση των πραγμάτων. Γιατί στην πραγματικότητα δεν αναφερόμαστε στα στοιχεία της επιστήμης της χημείας, αλλά σε «Δυνάμεις της Φύσης».

Τώρα, λοιπόν, ο Δόκιμος είναι έτοιμος για την μεγάλη στιγμή της διαβεβαίωσης, που γίνεται με επισιμότητα, και την αποκάλυψη των οφθαλμών που θαμπώνονται από την θέα των φλεγόμενων Ξιφών που είναι στραμμένα πάνω του και την επεξήγηση του Σεβ.: για την σημασία τους.

Εδώ πρέπει να αναφερθεί πως ένας από τους λόγους που ο Υποψήφιος περιοδεύει γύρω από την Στοά, είναι για να επιβεβαιωθεί από τους Αδελφούς ότι είναι κατάλληλος να γίνει Τέκτονας.

Το πρώτο στάδιο της μύησης, σχεδόν ολοκληρώνεται, με την δεύτερη αποκάλυψη των οφθαλμών, αφού ο Α' Επ.: ζήτησε να δοθεί στον Νεομύητο το Φως.

Το Φως αυτό που δίνεται μετά τις περιοδείες, είναι στοιχείο που δίνει ζωή, και από την στιγμή που θα το ανακαλύψουμε, θα δούμε από διαφορετικό πρίσμα το έργο του Μ.Α.Τ.Σ.

Ο Τεκτονισμός, μέσα από αυτό το Φως μας δείχνει τον δρόμο προς την αναζήτηση της Αλήθειας, με πλήθος συμβόλων μέσα στον Ναό, που οι Μεγάλοι Μύστες καθιέρωσαν για να μας βοηθήσουν.

Η απονομή του Τεκτονικού φωτός στον Δόκιμο είναι η σπουδαιότερη στιγμή της Μύησης, γιατί το Φως είναι η κατ' εξοχήν Υπέρτατη Αρχή, είναι ο ίδιος ο Δημιουργός.

Κατά τον Ευάγγελο Παπανούτσο στο βιβλίο του «Πρακτική Φιλοσοφία» (σ. 208), διαβάζουμε ότι όταν φωτίζεται ο Νους με την διερεύνηση των νόμων του Σύμπαντος, και από τούτον τον φωτισμό υψώνεται το πνευματικό βλέμμα, ως τη θεώρηση κάποιων ανώτερων αληθειών, δημιουργούνται οι αναγκαίες συνθήκες για να αναπτυχθούν μέσα στην ψυχή τα σπέρματα του Καλού, κι έτσι να γίνει ο Άνθρωπος πιο Άνθρωπος.

Πρόκειται για έναν κόσμο μυητικό, όπου πρώτα ενώνεται κανείς με τα πράγματα, τα βιώνει και μετά τα κατανοεί.

Ο Δόκιμος είναι πλέον Μαθητής.

Έχει διδαχθεί να στέκεται όρθιος (ευθυτενής), να βαδίζει, να χρησιμοποιεί τα χέρια του, άρα γίνεται Τέκτων, και από την κραυγή φθάνει μέσω του συλλαβισμού στον Λόγο. Τώρα είναι έτοιμος να παραλάβει τα εργαλεία με τα οποία εργάζεται ο Μαθητής και να λάβει την πρώτη Διδασκαλία με την μορφή της Παραίνεσης, η οποία συνοδεύει τον Πρώτο Βαθμό.

Τέλος, ο νέος Μαθητής τοποθετείται στην βορειανατολική γωνία της Στοάς. Υπάρχει η παράδοση στον Ελευθεροτεκτονισμό, η οποία δεν τεκμηριώνεται ιστορικά, ότι ο πρώτος λίθος κάθε σημαντικού οικοδομήματος ετοποθετείτο στην βορειανατολική γωνία.

Βλέπουμε, λοιπόν, ότι για την κατανόηση όλων αυτών που αναφέρθηκαν παραπάνω, υπάρχουν πολλές αντικειμενικές και υποκειμενικές δυσκολίες και ερμηνείες. Ο Τεκτ.:, σε κάθε βαθμό, απλώς ανοίγει μία πόρτα. Από αυτήν θα περάσουν όσοι εκμεταλλευτούν τα εργαλεία μελέτης που τους προσφέρονται και εργαστούν με αυτά σύμφωνα με τις ικανότητες και την διάθεση καθενός. Χωρίς δογματισμό, χωρίς καταναγκασμό, χωρίς βραβεία, αλλά μόνον για την προώθησή τους στο επόμενο στάδιο μύησης, το οποίο θα παρουσιάσει νέες προκλήσεις στην έρευνα της Αλήθειας.

Η Πραγματική μύηση

Δεν έχει καμμία σημασία η εξωτερική συμμετοχή στο Μυστήριο. Εκείνο που δέχεται την πραγματική Μύηση είναι η ανθρώπινη Ψυχή. Και ποια ψυχή, έχει ή δεν έχει μυηθεί, δεν προκύπτει από τη συμμετοχή

ή μη συμμετοχή σε κάποια τελετή; Η διαγωγή, ο τρόπος συμπεριφοράς στην καθημερινή ζωή, αυτός και μόνος αποτελεί τον πραγματικό γνώμονα του βαθμού της μνήσεως που έχει λάβει έκαστος.

Κωστής Μελισσαρόπουλος - Ελευσίνα Μυστήρια, Περιοδικό Ιλισσός τεύχος 7, 1957.

Είπον

P.P.

3/2/2025

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

-Το Τυπικό μας

-Εγκυκλοπαίδεια της Ελευθέρως Τεκτονικής, Νέστορας Λάσκαρι

-Το Βιβλίο του Τέκτονος Μαθητού, Oswald Wirth

-Ελευσίνα Μυστήρια, Κωστής Μελισσαρόπουλος, Περιοδικό Ιλισσός τεύχος 7, 1957

-«Παιχνίδια στον Καθρέπτη» Delia S. Guzman Εκδόσεις Νέα Ακρόπολη

-Περιοδικό «Αρχαιολογία και Τέχνες» Τεύχος 106

-«Μυστική Δοξασία», Ε.Π. Μπλαβάτσκι

-Dictionary of symbols, Jean Chevalier & Alan Gheerbrant

-«Αρχές και Φιλοσοφία των Ελευθεροτεκτόνων του Αρχαίου & Αποδεδεγμένου Σκωτικού Τύπου», τ. Α', Albert Pike, εκδ ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ

-Ο Συμβολισμός του Τεκτονισμού, Albert G. Mackey

-«Πρακτική Φιλοσοφία», Ευάγγελος Παπανούτσος